

Právo vlastnit majetek, nabývání majetku

Právo na soudní a jinou právní ochranu

III. ÚS 447/03

> Předpokladem určitosti právního úkonu je označení jeho předmětu takovým způsobem, aby byl nezaměnitelně rozpoznatelný od předmětů jiných; u nedostatků označení předmětu právního úkonu je nutno rozlišit, zda zakládají skutečně vadu umožňující záměnu předmětu úkonu, nebo zda spočívají jen v jinak nepřesném či neúplném označení tohoto předmětu; o takový případ by šlo tehdy, jestliže by správné označení úkonu bylo zjistitelné podle dalších identifikujících znaků nebo i z celého obsahu právního úkonu jeho výkladem (§ 35 odst. 2 občanského zákoníku), popř. objasněním skutkových okolností, za nichž byl právní úkon učiněn.

Nejsou-li jednotlivé části smlouvy o převodu nemovitosti, pokud jde o popis jejího předmětu, totožné, je třeba tyto posuzovat korelativně, zohledňovat nejen rozdíly, ale i spojitosti, a vycházet přitom ze zásad uvedených v § 35 občanského zákoníku ; ve spojení s tím je nutno zkoumat, zda u tímto postupem specifikovaných nemovitostí by - z hlediska konkrétních okolností - mohlo dojít k záměně s nemovitostmi jinými. <

Ústavní soud

rozhodl dne 13. října 2004 v senátě ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky J. H., zastoupené JUDr. A. D., advokátem, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 6. 2002, čj. 16 C 50/2000-131, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2002, čj. 19 Co 326/2002-155, za účasti vedlejší účastnice řízení Ing. arch. J. V., zastoupené JUDr. A. M., advokátem, takto:

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 6. 2002, čj. 16 C 50/2000-131, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2002, čj. 19 Co 326/2002-155, se zrušují.

Odůvodnění

Ústavní stížností, podanou včas a co do formálních náležitostí ve shodě se zákonem č. 182/1993 Sb. , o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon"), napadla stěžovatelka rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2002, čj. 19 Co 326/2002-155, jakož i jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 6. 2002, čj. 16 C 50/2000-131, s tím, že obecné soudy zasáhly do jejího ústavního práva na soudní ochranu dle čl. 90 Ústavy ČR , zásady vázanosti soudce zákonem dle čl. 95 Ústavy ČR a do ústavního práva vlastnit majetek dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

Jak Ústavní soud z příslušného soudního spisu zjistil, v záhlaví citovaným rozsudkem okresní soud k žalobě Ing. arch. J. V. podané proti stěžovatelce určil, že Doc. Dr. A. S., CSc., zemřelá dne 30. 12. 1995, byla ke dni své smrti výlučnou vlastnící domu čp. 702 - objekt bydlení a pozemkové parcely č. 1826/11 - zast. plocha o výměře 79 m², zapsaných v katastru nemovitostí na LV č. 1238 pro k.ú. Podolí, obec Praha u Katastrálního úřadu Praha. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že darovací smlouva uzavřená mezi A. S. a stěžovatelkou dne 20. 11. 1995 ohledně uvedených nemovitostí je neplatná, protože se jedná o smlouvu neurčitou ve smyslu § 37 občanského zákoníku . Je tomu tak z toho důvodu, že předmět darování není náležitým způsobem vymezen, když je specifikován pouze tak, že je uvedeno číslo parcel,

číslo popisné domu, aniž by byly uvedeny další skutečnosti, které vyžaduje ustanovení § 5 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 344/1992 Sb. , o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "katastrální zákon"); u pozemků chybí katastrální území a u budovy příslušnost budovy k části obce či katastrální území. Stěžovatelka tak dle soudu nemohla nabýt nemovitosti platně, neboť právní titul, na jehož základě se tak mělo stát, nelze považovat za platný, a proto bylo třeba určit, že původní vlastnice předmětných nemovitostí byla jejich vlastníci i ke dni své smrti.

Ústavní stížností napadeným rozsudkem městský soud k odvolání stěžovatelky rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, když dospěl, mimo jiné, ke stejnému závěru, tedy že darovací smlouva je neplatná z důvodu své neurčitosti ve smyslu § 37 odst. 1 občanského zákoníku . Mělo tomu být tak proto, že u právního úkonu, pro který je pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma, musí určitost obsahu projevu vůle vyplývat z textu listiny, na kterém je tento projev vůle zaznamenán, přičemž předmět smlouvy a její obsah musí být jasný nejen smluvním stranám, ale i nezúčastněným třetím osobám. Je-li proto písemná smlouva neurčitá, je podle § 37 občanského zákoníku neplatná, i když jejím účastníkům bylo zřejmé, které nemovitosti jsou předmětem převodu. Předmětnou darovací smlouvou byl darován dům čp. 702/11, následně byla čísllice za lomítkem přeškrtnuta, aniž bylo zřejmé, zda je tento dům darován i s tzv. přístavbou, která v té době byla již samostatnou stavbou, neměla však vlastní popisné ani orientační číslo, které měl pouze původní rodinný dům. Předmět darování, pokud jde o budovu, byl tak dle odvolacího soudu označen neurčitě. Jde-li o pozemky, pak chybí označení katastrálního území, u budovy chybí příslušnost budovy k části obce či katastrálnímu území, což je v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a), c) katastrálního zákona .

Ústavní soud dále zjistil, že stěžovatelka napadla rozsudek odvolacího soudu dovoláním, které však Nejvyšší soud ČR jako nepřipustné ve smyslu § 237 o. s. ř. odmítl, přičemž své rozhodnutí - s odkazem na § 243c odst. 2 o. s. ř. - nezdůvodnil.

V ústavní stížnosti stěžovatelka tvrdí, že postupem obecných soudů jí bylo odňato subjektivní právo vlastnické k nemovitostem, jichž se soudní řízení týkalo. Toto vlastnické právo nabyta zmíněnou darovací smlouvou, kdy příslušný katastrální úřad v řízení o povolení vkladu vlastnického práva stěžovatelky posoudil popis převáděných nemovitostí jako dostatečně určitý, resp. srozumitelný. Dle názoru stěžovatelky mělo v soudním řízení dojít k porušení § 135 o. s. ř. a v důsledku toho i práva na spravedlivý proces, protože uvedené ustanovení ukládá obecným soudům vycházet z již vydaného rozhodnutí příslušného orgánu, tj. katastrálního úřadu. Obecné soudy se s tímto nijak nevypořádaly, kdy městský soud v napadeném rozsudku sice vyslovil, že darovací smlouva musí být srozumitelná nejen pro své účastníky, ale i pro třetí osoby, nevzal však v úvahu, že katastrální úřad - jako třetí osoba - darovací smlouvě porozuměl, přičemž jde o třetí osobu státem, resp. katastrálním zákonem a zákonem č. 265/1992 Sb. , o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon č. 265/1992 Sb. "), speciálně povolnou posuzovat platnost mj. právních úkonů, kterými se disponuje s nemovitostmi. V souvislosti s tím stěžovatelka poukazuje na to, že projevem práva na spravedlivý proces je předvídatelnost chování orgánů státu a konzistentnost takového chování. Z tohoto hlediska nemůže obstát, aby jeden orgán státu posoudil darovací smlouvu jako srozumitelný a určitý právní úkon, a druhý nikoliv, a to za situace, kdy jeden z jeho účastníků již nežije. Stěžovatelka má dále za to, že obecné soudy se neřídily ani hmotněprávní úpravou, kdy nedílnou součástí vlastnického práva je i právo s předmětem vlastnického práva disponovat, což se týká jak dárkyně, tak i stěžovatelky, která projevila úmysl darované nemovitosti do svého vlastnictví nabýt.

Stěžovatelka toto vnímá jako rozpor mezi svobodným projevem vůle účastníka občanskoprávního vztahu a mezi mírou ingerence státní autority povoláné zákonem rozhodovat o občanskoprávním vztahu; kdy dle stěžovatelky svrchovanost vůle a státní ingerence mají být ve vyváženém vztahu, v posuzovaném případě došlo k vychýlení v neprospěch vlastníka disponovat svým vlastnickým právem. Dle stěžovatelky je třeba na projev vůle nahlížet jako na svrchovaný akt subjektu, i když nebude dokonalý ;a bude trpět vadami na možné nedokonalosti projevu vůle přitom pamatuje § 35 odst. 2 občanského zákoníku , avšak obecné soudy danou úpravu nerespektovaly, když neposuzovaly darovací smlouvu jako celek, což platí i o popisu nemovitostí. Tím porušily ústavní zásadu vázanosti soudce zákonem. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje stěžovatelka, aby Ústavní soud napadená rozhodnutí obecných soudů zrušil.

Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníků řízení. Obvodní soud uvedl, že oponentura k názorům stěžovatelky je dostatečně vyjádřena v rozhodnutí obecných soudů, a současně poukázal na postavení Ústavního soudu, jemuž nepřísluší přezkoumávat zákonnost rozhodování obecných soudů, ani nahrazovat dokazování a hodnocení důkazů prováděné obecnými soudy, o což se stěžovatelka zjevně pokouší, neboť vzhledem k povaze projednávaného sporu a postupu obecných soudů by se o nic jiného jednat nemohlo, než o standardní přezkum napadených rozhodnutí. Městský soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž mají být právní závěry vyloženy v souladu s § 157 odst. 2 o. s. ř. s tím, že tyto vycházely z konstantní judikatury, jak nepřímo vyplývá i z rozhodnutí dovolacího soudu.

Dále si Ústavní soud vyžádal vyjádření vedlejší účastnice. Ta odmítla, že by došlo k zásahům do ústavně zaručených práv stěžovatelky. K tomu uvedla, že § 135 odst. 1, 2 o. s. ř. nezakládá vázanost soudu rozhodnutím katastrálního úřadu o vkladu vlastnického práva a že obecné soudy postupovaly v souladu s platnými zákony a v nich zakotvenými požadavky na určitost projevené vůle [§ 5 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 344/1992 Sb.]; stavba byla ve smlouvě určena zcela nedostatečným způsobem, neboť nelze dovodit, zda byl dům darován i s tzv. přístavbou. Přitom je sporné - vzhledem k absenci popisu domu, odkazu na kolaudační rozhodnutí či plány, geometrický plán či situační plán - i to, zda vůbec smluvní strany věděly, v jakém rozsahu se práva ke stavbě převádějí. V souvislosti s tím poukazuje na nesrovnalosti v řízení u katastrálního úřadu, kdy návrh na vklad měl mít vady - o jaké se jednalo a jak byly odstraněny, však zřejmé není, dodatečně byly dokládány určité listiny, dále bylo zamlčeno, že dárkyně zemřela. Vedlejší účastnice zpochybnila závěry obecných soudů o povaze přístavby jako nové bytové jednotky, resp. samostatné věci, kdy vyjádřila nesouhlas mj. s tím, jak tyto hodnotily kolaudační rozhodnutí ze dne 26. 11. 1979 a vypracovaný znalecký posudek. Vedlejší účastnice poukázala i na další skutečnosti, jež mají činit darovací smlouvu neplatnou, a to, že v čl. I. nejsou uvedeny parcely zastavěné budovou, jež měly vzniknout rozdělením parcely č. 1826/11, v čl. II. chybí odkaz na geometrický plán, kde je výčet nemovitostí, které se měly stát předmětem daru. V uvedených člancích zcela chybí i specifikace stavby, protože je uvedeno pouze popisné číslo celé budovy, pokud však měla být převáděna pouze část této stavby, jak naznačoval obsah čl. X. (správně čl. XII.) smlouvy, musela být taková část stavby přesně určena, aby nevznikly pochybnosti o tom, co vše k ní patří, resp. jakým způsobem dochází k jejímu oddělení od budovy čísla popisného 702. Co je přístavbou, není ve smlouvě popsáno, chybí odkaz na relevantní dokumentaci, tj. na rozhodnutí stavebního úřadu o rekolaudaci objektu na dvě samostatné stavby s plánem rozdělení domu. V souvislosti s tím poukázala na svou předchozí argumentaci, že přístavba jako součást věci hlavní za dané situace nebyla schopna samostatného převodu, a tak je darovací smlouva absolutně neplatná.

Vzhledem k výše uvedenému vedlejší účastnice navrhl, aby Ústavní soud ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou odmítl, příp. v celém rozsahu zamítl.

Ústavní soud mnohokrát v minulosti zdůraznil, že není součástí obecné soudní soustavy (čl. 91 ve spojení s čl. 90 Ústavy), a nemůže proto provádět dohled nad rozhodovací činností obecných soudů; do jejich činnosti je Ústavní soud oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byly-li jejich pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, porušeny jeho základní práva a svobody chráněné ústavním zákonem. Ústavní soud přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska tvrzeného porušení ústavně zaručených práv a svobod a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

Jádrem ústavní stížnosti je polemika stěžovatelky se závěry obecných soudů týkajících se platnosti shora zmíněné darovací smlouvy z hlediska § 37 odst. 1 občanského zákoníku . Ústavní soud - vzhledem ke svému postavení, jak bylo popsáno výše - zastává konstantní názor, že vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad jednoduchého práva a jeho aplikace na jednotlivý případ jsou v zásadě věcí obecných soudů. Proto Ústavnímu soudu obvykle nepřísluší "přehodnocovat" hodnocení důkazů obecnými soudy, a to i kdyby se s tímto hodnocením sám neztotožňoval; stejně tak platí, že rozdílný názor na výklad "jednoduchého" práva, bez ohledu na to, zda namítaný nebo i autoritativně zjištěný, sám o sobě nemůže způsobit porušení ústavně zaručených práv (např. nález ze dne 29. 5. 1997, sp. zn. III. ÚS 31/97; publ. in: Sběrka nálezů a usnesení ÚS, sv. 8, č. 66). Na straně druhé však k porušení ústavně zaručených práv stěžovatele by mohlo dojít v případě, že by skutkové závěry soudu byly v extrémním nesouladu s provedenými důkazy anebo by z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývaly (viz např. nález ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94; publ. in: Sběrka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34) nebo pokud by v procesu interpretace a aplikace "jednoduchého" práva soudy vycházely ze zásadně nesprávného zhodnocení dopadu ústavně zaručených práv, jichž se stěžovatel dovolává, na posuzovaný případ, eventuálně pokud by v tomto procesu byl obsažen prvek svévole, např. v důsledku nerespektování kogentní normy, anebo prvek extrémního rozporu s principy spravedlnosti, např. v důsledku přepjatého formalismu (srov. nález ze dne 9. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 224/98; publ. in: Sběrka nálezů a usnesení ÚS, sv. 15, č. 98). K tomu nutno doplnit, že míra ingerence Ústavního soudu do rozhodovací činnosti soudů obecných musí odrážet intenzitu, jakou se tato činnost, resp. její výsledek, dotýká ústavně zaručených práv stěžovatele.

V posuzovaném případě Ústavní soud dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí se natolik dotýkají vlastnického práva stěžovatelky, jež bylo intabulováno do katastru nemovitostí, a v souvislosti s tím i zásady autonomie vůle subjektů práva, jakož i právní jistoty, již nekonzistentní rozhodování orgánů veřejné moci o týchž otázkách nepochybně narušuje, že jsou zde dány důvody pro meritorní posouzení ústavní stížnosti. Jak již bylo výše naznačeno, obecné soudy svůj závěr o neurčitosti smlouvy (§ 37 odst. 1 občanského zákoníku) opřely o to, že její předmět není vymezen tak, jak stanovuje § 5 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 344/1992 Sb. , přičemž stejnou otázkou se zabýval i příslušný katastrální úřad. Jinak řečeno, platnost předmětné smlouvy byla ze stejného hlediska přezkoumávána jak ze strany obecných soudů, tak předtím ze strany správního orgánu - srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 222/2000 (publ. in: Sběrka nálezů a usnesení ÚS, sv. 25, č. 32); v něm, kromě dalšího, Ústavní soud konstatoval, že při zkoumání podmínek podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 265/1992 Sb. se příslušný katastrální úřad měl přidržet obdobných hodnotících kritérií a postupů jako obecný soud, protože není žádného důvodu, aby určitost právního úkonu byla vykládána v řízení o povolení vkladu; jinak tato kritéria

vycházejí z toho, že určitost právního úkonu se týká jeho obsahové stránky, vztahující se k jeho předmětu, zejména pak k označení tohoto předmětu takovým způsobem, aby byl nezaměnitelně rozpoznatelný ;od předmětů jiných dále se v tomto nálezu uvádí, že u nedostatků označení (předmětu) právního úkonu je nutno rozlišit, zda zakládají skutečně vadu umožňující záměnu předmětu úkonu, nebo zda spočívají jen v jinak nepřesném či neúplném označení tohoto předmětu; o takový případ by šlo tehdy, jestliže správné označení úkonu bylo zjištěné podle dalších identifikujících znaků nebo i z celého obsahu právního úkonu jeho výkladem (§ 35 odst. 2 občanského zákoníku), popř. objasněním skutkových okolností, za nichž byl právní úkon učiněn.

Jestliže dle uvedeného názoru mají tato pravidla dodržovat katastrální úřady, protože tak postupují obecné soudy, posuzují-li platnost smlouvy z uvedeného hlediska, pak lze dovozovat, že daný postup je, resp. má být v soudním řízení samozřejmým standardem. V posuzovaném případě však takto obecné soudy nepostupovaly. Předmětné darovací smlouvě mimo jiné vytykají, že u převáděných pozemků chybí označení katastrálního území, přičemž odkazují na § 5 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona , u budovy má pak chybět příslušnost budovy k části obce či katastrálnímu území, jak stanovuje § 5 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona . Pomine-li Ústavní soud jako nerozhodnou skutečnost, že z odůvodnění napadených rozsudků není zcela zřejmé, z jakého znění katastrálního zákona obecné soudy vycházely, pak nahlédnutím do darovací smlouvy lze zjistit, že v jejím čl. II, v němž se vymezují nemovitosti, které dárkyně stěžovatelce daruje, skutečně chybí označení katastrálního území, resp. příslušná část obce. Ovšem tuto část není možno vykládat izolovaně od dalších částí smlouvy. V uvedeném článku jsou nemovitosti specifikovány parcelními čísly, příp. číslem popisným, pozemky dále jejich výměrou, v podstatě shodnou specifikaci obsahuje i čl. X. dané smlouvy, z něhož navíc jednoznačně vyplývá, že se věc týká nemovitostí zapsaných na LV č. 584 pro obec hl. m. Prahu a k.ú. Podolí, vymezení v zásadě shodných nemovitostí obsahuje i čl. I smlouvy. Jen ztěží lze přitom dovozovat, že každá z uvedených částí měla na mysli nějaké jiné nemovitosti, takže je nezbytné tyto posuzovat korelativně, zohledňovat nejen rozdíly, ale i spojitosti, a vycházet přitom ze zásad uvedených v § 35 občanského zákoníku ; ve spojení s tím pak bylo povinností obecných soudů zkoumat, zda u tímto postupem specifikovaných nemovitostí by - z hlediska konkrétních okolností - mohlo dojít k záměně s nemovitostmi jinými, jak bylo naznačeno výše.

Obecné soudy dále opřely svůj závěr o nesrozumitelnosti smlouvy o argument, že ze smlouvy není zřejmé, zda byl dům darován i s tzv. přístavbou, jakožto samostatnou stavbou. K tomu dlužno poznamenat, že na věc lze pohlížet i z jiného úhlu, a to tak, že je patrné, že dům darován byl; otázkou je, zda s přístavbou nebo bez přístavby, kdy ovšem stěžovatelka v soudním řízení skutečnost, že předmětem převodu byl pouze dům, nijak nezpochybňovala; v tomto smyslu byl předtím učiněn vklad vlastnického práva, přičemž nebylo zjištěno, že by stěžovatelka příslušné rozhodnutí katastrálního úřadu napadla, a tak je otázkou, zda obecnými soudy prezentovaný obecný zájem není zaměňován se zájmy žalobkyně jako dědičky dárkyně. Především však daný závěr obecných soudů postrádá náležité odůvodnění, neboť tyto pouze uvedly, že "přístavba" neměla vlastní popisné číslo a že tak byl předmět darování označen neurčitě. Je však třeba vzít v úvahu, že popisné a orientační číslo bylo "přístavbě" přiděleno až v roce 1996, jak vyplývá z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 8. 3. 1996, čj. OVS 467/96, takže tímto způsobem tato nemovitost být označena nemohla, a daná okolnost překážku převodu předmětných nemovitostí zakládat nemůže. Jde tedy opět o to, zda předmět převodu byl označen tak, aby bylo zřejmé, že v něm není zahrnuta i tato přístavba. V tomto ohledu se však obecné soudy nevypořádaly nijak se skutečností, že geometrickým plánem č. 604-207/95, potvrzeným dne 10. 11. 1995, byla rozdělena parcela č. 1826/11,

zastavěná plocha, o výměře 152 m², na parcelu č. 1826/11, objekt bydlení, zastavěná plocha, o výměře 79 m², a parcelu č. 1826/15, objekt bydlení, zastavěná plocha, o výměře 73 m², a to právě podle pozemků, na nichž dům, na straně jedné, a "přístavba", na straně druhé, stojí; přitom dle bodu II. darovací smlouvy se daruje dům čp. 702 s (pouze) nově vytýčenou parcelou č. 1826/11 o výměře 79 m², a dle bodu X. darovací smlouvy má být dárkyně zapsána jako vlastnice zmíněné přístavby domu spolu s parcelou č. 1826/15, o výměře 73 m², tedy "druhou" nově vzniklou parcelou.

Vzhledem k výše uvedenému má Ústavní soud za to, že obecné soudy při interpretaci smlouvy postupovaly formalisticky a bez zřetele k § 35 občanského zákoníku, přičemž se nedostatečně vypořádaly se shora zmíněnými, dle názoru Ústavního soudu, relevantními skutečnostmi. V důsledku toho postrádají napadené rozsudky přesvědčivé zdůvodnění, kdy hodnocení provedených důkazů, zejména darovací smlouvy, neposkytuje dostatečnou oporu pro skutkové závěry obecných soudů o neurčitosti projevené vůle účastnic daného právního úkonu. Tyto vady jsou takového charakteru, že zakládají porušení čl. 36 odst. 1, jakož i čl. 11 odst. 1 Listiny. Pokud jde o argumentaci vedlejší účastnice, ve které zpochybňuje správnost některých právních závěrů soudů, jež se týkají právní povahy tzv. přístavby předmětného domu, Ústavní soud má za to, že mu o nich v dané fázi nepřísluší rozhodovat, neboť by nepřípustně zasahoval do činnosti soudů obecných. Teprve poté, pakliže bude mít vedlejší účastnice za to, že jimi vydané, pro ni eventuálně negativní, rozhodnutí zakládá porušení jejích ústavně zaručených práv a svobod, se může obrátit na Ústavní soud.

Ústavní soud vzhledem k výše uvedenému podle ustanovení § 82 odst. 2 písm. a) zákona stěžovatelce vyhověl a napadená rozhodnutí obecných soudů podle ustanovení § 82 odst. 3 písm. a) zákona zrušil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat (§ 54 odst. 2 zákona).

V Brně dne 13. října 2004